

Αυτοσχεδιασμός ενός κακού ηθοποιού

Είναι σχεδόν αδύνατο για κάποιον που στην παιδική του ηλικία συνήθισε στο να μην ακούγεται η γνώμη του ή που υποχρεώνονταν να ακολουθεί τη γνώμη των άλλων, να μπορέσει αργότερα να ακούσει τις απόψεις των άλλων ή να πιστέψει στη δυνατότητα ανταλλαγής απόψεων. Για εκείνον, οι γνώμες υπήρχαν πάντα απομονωμένες. Ένα κρυφό «θέλω», που συντηρούσε μέσα του με σιωπηλή φροντίδα και δειλία... έστεκε εκεί μελαγχολικό... να περιμένει μάταια από τον αδύναμο και αναποφάσιστο φορέα του να το εκφράσει. Ένα αδιαπραγμάτευτο «πρέπει», που όφειλε πάντα να το δέχεται ως αλάθητο και να το ακολουθεί... έστεκε εκεί δεσποτικό... κατάπινε τις ελάχιστες εκφράσεις επιθυμίας που τολμούσαν να εμφανιστούν, με την αδιαπραγμάτευτη ορμή του «Έτσι είναι». Πώς λοιπόν να περιμένει κανείς από εκείνον να συνδιαλλαγεί επικοινωνητικά; Να συνυπάρξει αρμονικά; Η μονάδα του, πριν διαμορφωθεί, είχε κατατεθεί στο όλο. Η ατομική προσωπικότητα είχε κατασπαραχτεί από το σύνολο. Τα περισσότερα άτομα, πριν προφτάσουν να γίνουν δημιουργικά, ευνουχίζονται κοινωνικά. Σκέφτονται, μιλούν και πράττουν αναπαράγοντας τις προδιαγεγραμμένες σκέψεις, λέξεις, πράξεις. Μοιάζει με θεατρική παράσταση... Ένας ηθοποιός ο άνθρωπος. Πριν γεννηθεί, υπάρχει ο ρόλος του. Όχι ο ρόλος που θα ήθελε να παίξει, μα αυτός που του επιτρέπουν. Η αγωγή ενός παιδιού οφείλει να το προτρέπει να περπατάει με δύο πόδια. Το ένα είναι το «θέλω» και το άλλο το «πρέπει». Το ένα η επιθυμία και το άλλο η υποχρέωση. Ας πάψουν κάποτε οι γονείς και οι δάσκαλοι να ευνουχίζουν τα παιδιά επιβάλλοντας τους δικούς τους τρόπους και στόχους. Άλλωστε, τι κατάλαβαν; Τι επιτέλους πέτυχαν οι ίδιοι ακολουθώντας την κληρονομιά των προηγούμενων γενεών; Είναι τόσο ικανοποιημένοι από τη στείρα ζωή που έζησαν, που επιθυμούν να τη διαιωνίσουν; Ή μήπως, επειδή ακριβώς διαισθάνονται το μέγεθος του λάθους τους, φοβούνται και τελικά αδυνατούν να το παραδεχτούν; Διότι, αν γίνει κάτι τέτοιο, θα πρέπει να παραδεχτούν ότι ποτέ δεν περπάτησαν στον δικό τους δρόμο, ότι ποτέ δεν έζησαν τη δικιά τους ζωή, ότι ποτέ δεν έζησαν. Θλιβερή η κληρονομιά των προγόνων μας. Μια φυλακή πριν τη ζωή. Ένας θάνατος πριν τη γέννηση. Αρκετά. Επιτέλους μάνα. Μάθε στο παιδί σου να περπατάει σεβόμενο τον δρόμο των άλλων. Άσε το παιδί σου να περπατάει στον δικό του δρόμο. Δεν είναι κρίμα μάνα; Μια μικρή ζωή ζούμε όλη κι όλη...

Ας μην την περιορίζουμε κι άλλο.

Ούτως ή άλλως, το μετάλλιο του θανάτου έχει το ίδιο χρώμα, τόσο για τους κακούς, όσο και για τους καλούς ηθοποιούς.

Ας αφήσουμε λοιπόν τους ρόλους αδιαμόρφωτους και ας ζήσουμε αυτοσχεδιάζοντας, ως κακοί ηθοποιοί, απολαμβάνοντας την ελεύθερη πορεία προς το τέλος.

Δεν προσδοκώ τη «μετά θάνατον ανάσταση νεκρών».

Προσδοκώ τη μέχρι τον θάνατο ελεύθερη ζωή των ζωντανών.